

AVALUACIONS

L'allioli de Creixell

El poble de Creixell, com tants d'altres del terraprim empordanès, passa els dies i els anys en l'envejable discreció que consisteix en l'anvers de l'olla populísticocridadera tan comú a la costa. Creixell, com la majoria de llocs de l'Empordà, fins fa uns anys era unes quantes cases envellides que els segles havien col·locat en un meravellós desordre i que s'anaren buidant quan la ciutat i el turisme representaren un atractiu laboral més efectiu que fer de pagès; quasi simultàniament, d'altres persones les anaren ocupant, sigui a través de la compra, sigui a través del parentesc amb els propietaris. A Creixell, l'atzar ha fet que la suma dels nouvinguts i dels que quedaven ha produït un balanç de sensibilitat i d'activitat lúdica i cultural notabilíssims.

A Creixell, una sèrie de persones –Jordi Palmada, Carles Frigola, Enric Iglesias, el senyor Alsina, i altres– organitzà l'Associació d'Amics i Veïns de Creixell. L'objectiu ha estat doble: estudis, promoguts pel doctor Frigola, sobre l'espessa medievalitat de la qual emergeix el llogarret, i animar els socis i el veïnat en general en afers com ara el recentment celebrat Vè Concurs Internacional d'Allioli, això encapçalat

pel decorador Jordi Palmada, l'activíssim president de l'entitat. En efecte: en només cinc edicions, els de Creixell han arribat a merèixer l'atenció de les 1.100 persones que fa dos diumenges pagaren un mòdic tiquet per dinar i per assistir i tastar l'allioli elaborat per 28 concursants al premi. El poble sencer s'abocà amb saviesa i previsió a preparar el magnífic espai de la font de les Curculles, a parar-hi les taules, a organitzar el concurs, a preparar el menú i les begudes i a servir-lo puntualment. Una veritable folia perfectament organitzada, pautaada i satisfactòria. El noucentisme més exquisit aplicat a un aplec de persones enemigues de les empentes, els crits i els excessos. I, malgrat l'aparent paradoxa, tot a l'entorn del festeig multitudinari dedicat a un dels elements més populars de la cuina –de la cultura– mediterrània. Una pràctica de la civilitat, no només interessant i gratuïta (fa posar pell de gallina que costaria i com seria si una institució s'emboliqués en un afer semblant), sinó que encara amb diners de sobres per posar al camí que va a la carretera general.

Joan Ferrerós